

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a forest. The trees are gnarled and leafless, their branches creating a complex web of dark lines against a backdrop of warm, orange, and red light. In the center, a silhouette of a person with horns, resembling a devil or a demon, stands with their back to the viewer, looking down a path that leads towards a bright, glowing light source at the end of the forest. The overall mood is mysterious and ominous.

PETER PAVONIČ

**SLOVENSKÉ
KRIMI**

**○ MŔTVÝCH
V DOBROM**

MARENČIN PT

Pre ěu

PETER PAVONIČ

*o mrtvých
len
v dobrom*

MARENČIN PT

*Tento príbeh Vám vyrozprávam presne tak, ako sa stal.
Pravdivo, bez príkras a plynule, od začiatku až do konca.*

© Peter Pavonič, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
807. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0552-4 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0553-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0554-8 (ePub)

1.

Vždy som premýšľal, aké by to mohlo byť. Pobudnúť neurčitý počet dní v drahom hoteli, každú noc sa pokojne vyspať v pohodlnej posteli s hrubým matracom, ráno vstať a o nič dôležité sa nestarať. Zatiaľ čo upratovačka bude meniť posteľnú bielizeň, ja už budem vysedávať v neďalekej kaviarni, vychutnávať si ranný croissant a čiernu kávu a čítať aktuálnu dennú tlač. Neviem, ako by sa mi ju síce podarilo čítať, keďže ten hotel mal byť v nejakom severskom meste – najlepšie by boli Helsinki alebo taký Reykjavík – a ja viem okrem rodného jazyka ledva po anglicky. Na tom mi ale nezáležalo. V mojich predstavách vyzeralo všetko tak uveriteľne a hlavne isto.

Raz to určite príde. Ako sa hovorí – keď niečo veľmi chceš, splní sa ti to.

Celé dni by som strávil písaním pod vplyvom atmosféry mesta, v ktorom by na mňa severská kultúra dýchala na každom kroku. V takomto meste som mienil stráviť toľko času, koľko je potrebné na napísanie celého románu, ktorý sa mal automaticky stať best-sellerom po celej Európe. Moje meno by sa vynímalo v kolónke „autor“ hneď pod názvom knihy (teraz ešte bližšie nešpecifikovaného názvu) a ja by som za utrženu sumu peňazí odcestoval do ďalšieho mesta, kde sa malo opakovať to isté. Samozrejme, nemožno vynechať množstvo rôznorodých zážitkov, ktoré by ma ovplyvňovali a moju umeleckú tvorbu neustále rozvíjali, aby som nestál na jednom mieste ako väčšina spisovateľov.

Neviem, či chodí po svete veľa takých šťastlivcov, no na mňa sa Tyché usmiala a dokonca pri tom vycerila zuby.

Práve som si vykladal stredne veľký čierny kufor v jednoizbovom apartmáne štvorhviezdičkového hotela Radisson Blu Plaza na rohu ulice Mikonkatu v Helsinkách. Môj debutový román

s názvom *Komora duchov* síce neprevalcoval knižné rebríčky po celej Európe, na Slovensku však vyšiel v náklade desaťtisíc kusov a získal veľmi dobré ohlasy. Peniaze z predaja ma dokázali celkom slušne užiť, dokonca natolko, že som si kúpil letenku do Helsínk a zabookoval apartmán na (zatiaľ) dva týždne, počas ktorých som mal v pláne začať pracovať na novom románe.

Nápadov nebolo málo, viaceré vznikli dokonca v lietadle, keď zapôsobilo vzrušenie z cesty do neznáma a rozprúdilo moje mozgové bunky naplno. Popravde som po príchode na izbu nevedel, na ktorom z tých nápadov začnem naplno pracovať. Isté bolo, že Helsinky vo mne už na prvý pohľad vyvolali obrovské nadšenie, ktoré som sa chystal zužitkovať v novej knihe.

Nevidel som sa, ale v tej chvíli som na tvári musel mať viac než blažený výraz. Moje sny po celé roky vyzerali len ako nenaplnené vízie a teraz som stál pri posteli v apartmáne jedného z najlepších hotelov v Helsinkách, očakávajúc prinajmenšom dva týždne usilovnej, ale nenútenej práce.

Bol som blbec, keď som veril, že je to všetko skutočné a že sa mi odteraz začína v živote len dariť.

Z kufra som vyberal rozčítanú knihu Dumasov klub a šiel som ju položiť na nočný stolík, hneď vedľa tmavozelenej lampičky, keď mi zazvonil telefón. Reproduktor začal vyhrávať refrén piesne Marilyna Mansona a ja som v neustále zlepšujúcej sa nálade spieval spolu s ním: „I’m feeling stoned and alone like a heretic...”

To som ešte nevedel, čo ma čaká.

Z vrečka som vytiahol mobil a zadíval sa na displej. Kontakt bol neznámy, no predvoľba bola slovenská.

„Prosím?“

„Dobrý deň, pán Dársky?“

Hlas z druhého konca linky bol hrubý, mužský, tomu chlapovi by som tipol takých štyridsať, maximálne päťdesiat rokov a z neznámeho dôvodu som si predstavil, že má nadváhu a nad perami smiešne zastrihnuté fúzy. Asi ako Hitler.

„Áno, pri telefóne,“ odvetil som a vytiahol z kufra poloplnú kozmetickú taštičku. Vyhodil som ju do vzduchu a sledoval, ako padá naspäť do mojej ruky.

„Tu je kapitán Metela, kriminálna polícia Košice. Musím vás požiadať, aby ste sa k nám čo najskôr dostavili na výsluch.“

Kozmetickú tašku som odhodil na posteľ.

„To asi srandujete. Nie som na Slovensku, len teraz som dorazil do Helsínk.“ Ostal som zaskočený, rozčarovaný, no razom ma premkol aj pocit strachu. „Stalo sa niečo? Niekomu z mojej rodiny?“

„Nie,“ odvetil stroho. „Každopádne vás aj tak musím požiadať, aby ste sa bezodkladne vrátili domov.“

„Tak to si fakt robíte srandu.“

Kedže podľa jeho slov sa nikomu z mojich blízkych nič nestalo, mal som to na háku. Pochytil ma hnev a neveril som, že to vôbec myslí vážne.

„Pozrite,“ povedal som a nasilu som sa zasmial, „len pred hodinou som dorazil. Pokiaľ to nie je nič vážne, určite sa nevrátim. A vlastne – kto by mi preplatil hotel a letenku?“

Na pár sekúnd nastalo ticho.

„To, že ste v Helsínkách, už vieme a vyhľadali sme najbližšie lety. Ráno o 8:30 tamojšieho času vám letí lietadlo do Prahy. Letenku a cestu z Prahy do Košíc vám snáď budeme môcť preplatiť. To ostatné je vaša vec.“

„Moja vec?“ Jeho slová ma rozčuľovali čoraz viac a zvýšil som hlas. „Opakujem vám, nikam nejdem! Pokiaľ sa to netýka mňa či mojej rodiny, seriem na to!“

Od hnevu som mal sto chutí zložiť to a vypnúť telefón.

„Nepovedal som, že sa vás to netýka, pán Dársky,“ povedal ten tlstý policajt. „Keď sa nedostavíte, budeme to považovať za útek pred zákonom, odmietnutie dostaviť sa na predvolanie a vypovedať. Pán Dársky, nenúťte ma kontaktovať fínsku políciu.“

„Čo?“ Už vôbec som tomu nerozumel. „Čo sa deje? Čo... Robíte si srandu?“

„Zajtra vás očakávam. Dúfam, že neurobíte nejakú hlúposť.“

Zložil.

Ten skurvysyn to zložil!

V tej chvíli som netušil, čo mám robiť. Nadšenie z Helsínk vystriedal hnev, strach, pochytila ma panika. Snažil som sa upo-

kojiť tým, že možno ide len o nejaký nepodarený vtip. Nikto taký ako kapitán Metela na košickej kriminálke možno nepracuje, ten človek predsa vôbec nemusí existovať! Vedel, že som v Helsinkách – takže, ak by to bol naozaj policajt, musel sa na to predtým niekoho opýtať.

V momente, keď som odblokoval telefón, ktorý som stále držal v ruke a chystal som sa zavolať rodičom, opäť zazvonil.

Mama.

„Ahoj, mami...“

„Och, Danko, bála som sa,“ vyjachtala a počul som, že rozpráva cez slzy. „Boli tu policajti, pýtali sa na teba. Povedala som im, že si letel na dva týždne do Fínska. Volala som ti, mal si obsadené. Čo sa deje?“

„Neviem, mami. Práve mi volal nejaký chlap z kriminálky, vraj sa mám hneď vrátiť na Slovensko a dostaviť sa na výsluch.“ Zhlboka som sa nadýchol a ľavou rukou som si pretrel tvár.

Takže nejde len o žart.

„Urobil si niečo? Prečo ťa chcú vypočúvať?“

„Netuším, mami. Ja fakt neviem.“

Sen o skvelých dvoch týždňoch a desiatkach zapísaných strán, s ktorými som sa plánoval vrátiť domov, sa rozplynul. Dumasov klub som hodil naspäť do kufra, aj kozmetickú tašku a niekoľko ďalších vecí, ktoré som predtým stihol vybaľiť, zazipsoval som ho a ľahol si do postele.

Samozrejme, ani som nezažmúril oko. Ešte pred svitaním som sa odobral na recepciu. Podarilo sa mi vybaviť vrátenie sedemdesiatich piatich percent zo sumy, ktorú som zaplatil za prenájom apartmánu na dva týždne.

Aspoň niečo.

O pol deviatej vyrážalo lietadlo z Helsínk a aj keď let trval niečo cez poldruha hodiny, v Prahe som kvôli časovému posunu pristál krátko po deviatej. Ďalších sedem hodín som vlakom cestoval späť do Košíc.

Celú cestu som premýšľal. Prirodzene, nedalo mi to pokoj.

Čo ak to bude naozaj vážne? Veď to rieši kriminálka, ktorej bolo ukradnuté, že som práve priletel do Fínska.

Niečo s prvou knihou? Čo ak ma zažaloval niekto, kto sa v nej našiel? Veď som sa svojím okolím inšpiroval. A to dosť.

Napadali mi čoraz fantastickejšie a neuveriteľnejšie dôvody a čím viac – aj keď nepravdepodobných – ich bolo, tým viac som začal pochybovať o vlastnej nevine. Keď som si predstavil, že z basy možno vyleziem, až keď budem mať sivú bradu a nulovú šancu viesť normálny život, obľala ma horúčka.

Celý ja – väčšinu života stresmen, ktorý maľuje na stenu tie najhoršie možné scenáre.

Keď hlas vo vlaku oznámil, že sa blíži posledná zastávka – Košice, pozrel som na hodinky. Ručičky ukazovali čas 4:50 popoludní. S čiernym kufrom som sa preterigal cez železničnú stanicu a až prechod cez hlavnú bránu a pohľad na známe okolie mi dal definitívne najavo, že som späť v rodnom meste. Do očí mi ihneď uderila kopa čerstvého snehu nakýdaná všade naokolo. Koniec koncov, akoby som z tých Helsínk ani neodišiel.

No sneh bol iba chvíľkovým rozptýlením. Nehľadiac na najlacnejšiu variantu, vykročil som smerom k prvému taxíku, ktorý stál na parkovisku pred stanicou. Po pár krokoch ku mne pristúpil chlap v tmavozelenej bunde. Vedľa neho sa postavil ďalší, oblečený navlas rovnako.

Policaĵti.

„Pán Dársky?“ opýtal sa ten prvý. Ani nečakal na potvrdenie totožnosti a pokračoval: „Budete musieť ísť s nami.“ Ukázal smerom na parkovisko, kde stála odparkovaná policajná Kia Cee’d.

Nemal som na výber. Malou útechou pre mňa bolo, že napriek takýmto ceremóniám mi aspoň nenasadili putá.

„Ideme rovno na políciu?“ opýtal som sa, zatiaľ čo som si sadal na zadné sedadlo auta, priamo za šoféra. Obaja policajti si sadli dopredu, oddeľovala ma od nich čierna mreža.

„Priamo tam,“ odvetil tentokrát ten druhý, ktorý sedel na sedadle vpravo. Keď prehovoril, mal nezvyčajne vysoký hlas, ako práve mutujúci tínedžer, až by mi z toho za iných okolností bolo smiešno. Teraz vôbec nie.

„Neviem, na čo je to všetko dobré,“ odhodlal som sa na malú kritiku. Mal som pri tom síce malú dušičku, no situácia, v ktorej som sa v tej chvíli nachádzal, mi pripadala absurdná. „Veď kebyže som chcel utiecť, zrejme by som nenastúpil do lietadla do Prahy a potom do vlaku smer Košice, nie? Z Helsínk som mohol odletieť priamo do... Venezuely.“

„Považovalo by sa to za útek pred zákonom a boli by ste trestne stíhaný,“ ozval sa šofér sucho.

Zo správania policajtov som vydedukoval, že to bola práve buď tá drbnutejšia dvojica fyzlov, alebo sa so mnou mali rozprávať ako s kriminálnikom. To ma priviedlo k ďalšej, najpodstatnejšej otázke: „Mohli by ste mi povedať, prečo som sa vlastne musel tak bezodkladne vrátiť?“ Slovo bezodkladne som schválne zdôraznil.

„Všetko sa dozviete od kapitána Metelu.“

Zase ten tučný Metela. Bol som zvedavý, či je naozaj takou obéznejšou verziou Hitlera, ako som si predstavoval.

Aspoň takýmto spôsobom som sa snažil upokojiť, keďže srdce mi bilo rýchlejšie ako obyčajne a stres ma od stretnutia so Star-skym a Hutchom úplne opantal.

Prečo by po mňa, preboha, posielali policajný odvoz?

Smer, ktorým sa auto uberalo, mi naznačil, že mierime na políciu na Kuzmányho ulici. Ani som nepremýšľal, či ide o krajské alebo okresné riaditeľstvo. Procesy v žalúdku, vyvolané stresom zo vzniknutej situácie, vyústili do nutnej potreby ísť na záchod. Nepokoj vyvrcholil vo chvíli, keď sme zabočili na Kuzmányho a môj pohľad sa stretol s desaťposchodovou bielo-zelenou budovou s obrovským logom slovenskej polície na samom vrchu.

Zaparkovali sme na parkovisku vyhradenom pre zamestnancov a všetci traja – teda ja a tí nepríjemní chlapíci – sme odkráčali k zadnému vchodu.

„Potreboval by som si skočiť na véčko,“ oznámil som po tom, čo sme vošli do budovy.

Policajti na seba pozreli, akoby som mal v pláne ujsť. Zrejme nevedeli pochopiť, že človeku, ktorého bez vysvetlenia predvolajú na kriminálku, nie je práve najpríjemnejšie. A to aj napriek tomu,

že si nie je vedomý spáchania trestného činu. Nakoniec ma ten s tým fistulovým hlasom odprevadil ku dverám na prízemí, ktoré boli označené ceduľkou „WC Páni“.

„Budem čakať pred dverami,“ povedal mi s jasným, no nevyriešeným odkazom: „*Nepokúšaj sa utiecť.*“

V tej chvíli som nevedel, či mám viac tupých amerických filmov napozieraných ja, alebo on. Nedivil by som sa, keby ten druhý pre istotu čakal vonku pre prípad, že sa rozhodnem ujsť cez dvadsaťcentimetrové okienko na záchodoch.

Počas desiatich minút strávených na toalete som stihol popremýšľať o sračke, v ktorej som sa práve ocitol. Na nič nové som však neprišiel – všetky možné scenáre mi napadli už v Helsinkách, v lietadle do Prahy a potom vo vlaku do Košíc.

Po všetkých potrebných hygienických procedúrach som vyšiel naspäť na chodbu, kde na mňa čakali obaja policajti – asi bola príliš veľká zima na to, aby ten druhý naozaj čakal vonku.

Odkráčali sme k výťahu v poradí policajt–šofér, ja a nakoniec policajt–fistulový hlas. Výťah bol na siedmom poschodí. Prvý policajt stlačil tlačidlo, čím mašinu rozpochoďoval. Zrak som mal upretý na meniace sa čísla označujúce, na ktorom poschodí sa výťah práve nachádza.

Nevnímal som ich.

Z premýšľania nad tým, čo sa deje, zo stresu, strachu i adrenalínu, ma vytrhlo až prenikavé cinknutie a následné otvorenie automatických dverí.

Nastúpili sme. Jeden policajt sa postavil vedľa mňa sprava, druhý zľava. Začali sme stúpať.

Nejakým zvláštnym spôsobom sa mi v tej chvíli podarilo vyčistiť si hlavu. Asi ako počas skúšok na výške, čo vlastne nebolo tak dávno. V momente, keď na človeka prišiel rad a mal ísť odpovedať, bolo mu to akosi jedno. Vyrovnal sa s tým, povedal si „čo bude, to bude“ a išiel. Minimálne u mňa to tak fungovalo.

Teraz to bolo niečo podobné, i keď situácia sa na prvý pohľad vôbec nedala porovnávať – veď čo je skúška z dejín prvej republiky oproti výsluchu na kriminálke?

Stál som tam a sledoval číselko na podsvietenej digitálnej obra-